

РЕШЕНИЕ

№ 2282

гр. София, 07.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в публично заседание на 17.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **7807** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 – чл. 178 от Административно
Процесуалния Кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Ц. О. К., против Заповед № РД-50-09-47/22.01.1986г., издадена от Главния архитект на С..

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е засегната от съществени пороци, които водят до нейната нищожност и се иска нейното прогласяване. Според оспорващата страна процедурата по чл.184, ал.1 от ЗТСУ /отм./ не е изпълнена, тъй като няма съгласие на министъра на строителството и селищното устройство. Претендират се разноски.

Ответникът – Гл.архитект на СО, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да се произнесе с решение, с което да я отхвърли. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище.

След като се запозна с жалбата и приложените по делото писмени доказателства, съдът прие следното от фактическа страна:

Оспорващата се легитимира като собственик на ПИ с пл.№ 5066, кв.1, м.[жк], район „М.“-Столична община, за което представя Нотариален акт № 122, том III, рег.№ 4561, дело № 501/2007г.

С оспорената заповед, предмет на настоящия контрол е преотреден парцел I от кв.1,[жк]за нуждите на БАН – общежития, детски градини и магазини. По делото е

представено заверено копие от „Държавен архив“ С. на протокол № 19, статия № 4, т. 2 от 24.09.1973 г. на ИК на СГНС

При така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град формира следните правни изводи:

Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА предвид разпоредбата на чл.149, ал.5 от АПК, доколкото с жалбата се иска обявяване на нищожност на административен акт. правният интерес е изводим и от мотивите на Тълкувателно решение (ТР) № 3/16.04.2013 г. по тълк. дело №1/2012 г. на ВАС, доколкото понастоящем същият е собственик на имот, засегнат от плана в оспорената му част. Съгласно посоченото ТР, при оспорване на административните актове с искане за обявяване на нищожност, правният интерес се преценява към момента на подаване на жалбата. Това води до извода, че макар оспорващият да не е бил собственик към датата на издаване на акт, след като е такъв към датата на подаване на жалбата, за него е налице правен интерес от подаване на жалбата. В този смисъл е и Решение № 14895/05.11.2019 г. на ВАС, Второ отделение, по адм. дело № 1038/2019 г.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Преди да се произнесе по основателността на предявената жалба, съдът следва да изясни характера на претенцията за нищожност на оспореното решение.

При контрола за законосъобразност се преценява съответствието на административния акт със закона, докато при нищожността - тази преценка се свежда до извеждането на един много тежък порок, тежък до степен да направи невъзможно съществуването на акта като такъв. Порокът е толкова тежък, че приравнява административния акт на "правно нищо", на несъществуващ факт. В същото време този акт създава една привидност на правни последици, които заинтересуваното лице има интерес да отстрани. След като нищожният акт не поражда валидни правни последици, той не би могъл да породи и валидни правни задължения. В същото време следва да е налице за адресата правна възможност да иска от останалите участници в административното правоотношение да се съобразят с това. Нищожните административни актове не пораждат и никога не могат да породят правните последици, към които са били насочени, те не могат да бъдат санирани" /ТР № 3/16.04.2013 г. по т.д. № 1/2012 г. на ВАС, О./.

Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен, и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстрани от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове /чл. 146, т. 1-т. 5 от АПК/ се обуславят следните изводи: 1. всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта; 2. порокът във формата е основание за нищожност, когато неспазването ѝ води до недействителност на акта, приравнява се на липса на форма въобще, а оттам - и на липса на волеизявление; 3. допуснатите съществени нарушения на административно-производствените правила, довели до липса на волеизявление /липса на кворум/, когато са повлияли или биха могли да повлияят върху съдържанието на акта, както и когато, ако не бяха допуснати, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос, са предпоставка за обявяване нищожността на акта; 4. основание за нищожността на акта е и липсата на законова опора, т.е. липсата на приложима по време, място и лица

материалноправна норма при издаването на конкретния административен акт; "пълна липса на предпоставките, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; актът е изцяло лишен от законово основание; актът със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган" /решение № 925/23.01.2014 г. по дело № 12602/2013 г. на ВАС, Второ отделение/; 5. при превратно упражняване на власт.

Както е спомена по-горе, с процесната заповед е преотреден парцел I от кв.1,[жк]за нуждите на БАН – общежития, детски градини и магазини. Съдът счита, че процесният по делото акт е издаден от компетентен орган. Съгласно чл. 74 ППЗТСУ, отм. (изм. ДВ. бр. 48 от 21 юни 1985 г.) председателят на изпълнителния комитет на Столичния народен съвет одобрява застроителни и регулационни планове, подробни комуникационни планове, планове по вертикалното планиране, кварталнозастроителни и силуетни планове и други подробни планове за цялата територия на Столичния народен съвет с изключение на плановете, посочени в ал. 1, т. 1 на предходния член. С чл. 184, ал. 1 ЗТСУ (изм. - ДВ, бр. 36 от 1986 г.) е предвидена законова възможност за делегиране функциите на председателя а ИК по одобряване и изменение на подробни устройствени планове на други длъжностни лица, а именно - заместник-председател на изпълнителния комитет и на главния архитект (инженер) при народния съвет. Алинея втора на същата разпоредба пък предвижда изпълнителният комитет на Столичния народен съвет може по същия ред да предостави функции по предходната алинея на съответния заместник-председател, на главния архитект на С., на началника на управление „Архитектура и градоустройство“ при Столичния народен съвет и на председателите на изпълнителните комитети на районните народни съвети, а функции на главния архитект на С. - на началника на управление „Архитектура и благоустройство“. Представени по делото са доказателства за делегирани правомощия, а именно – протокол № 19, статия № 4 от 24.09.1973 г. на ИК на СГНС. Съгласно него се предоставят правата на председателя на ИК на СГНС по териториално и селищно устройство на главния архитект на С., като в т. 2 изрично се предвижда предоставянето му, на основание чл. 184 ЗТСУ, на правата съгласно приложение № 4. В т. 1 от списъка изрично е предвидено, че главният архитект на С. упражнява правата, предоставени по ЗТСУ и ППЗТСУ на председателя на ИК на СГНС, по чл. 74, ал. 1 ППЗТСУ да одобрява застроителни и регулационни планове. Заповедта, следователно, е издадена от компетентен орган и липсват основания за прогласяване на нейната нищожност.

Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление. Формата е начин за външно изразяване на волеизявлението и за да бъде налице необходимо и да е предписана от закона. Волеизявлението може да бъде изразено писмено, устно или чрез конклюдентни действия. Формата е самостоятелно основание за валидно действие на административния акт и неспазването ѝ води до недействителност на акта, чиято проявна форма (нищожност или унищожаемост) се определя от степента на порока. Съдът приема, че в случая са спазени изискванията за валидност на административния акт – издаден е в предписаната от закона писмена форма и съдържа изискуемите реквизити по чл. 59, ал. 2 АПК.

Съществените нарушения на административнопроизводствените правила са основания за нищожност също само, ако са толкова сериозни, че нарушението е

довело до липса на волеизявление (например - поради липсва на кворум). Според правната теория нарушението на административнопроизводствените правила е съществено, когато е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта; когато, ако не беше допуснато, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос. В случая волеизявление е налице, като краен акт, с приложена към него графична част, следователно не може да обоснове извод за нищожност на процесуално основание.

Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Само пълната липса на условията или предпоставките, предвидени в приложимата материалноправна норма и липсата на каквото и да е основание и изобщо на възможност за който и да е орган да издаде акт с това съдържание би довело до нищожност на посоченото основание. Т.е. - нищожност на административния акт при наличие на материална незаконосъобразност е налице, когато напълно липсват материалноправните предпоставки, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; когато актът е лишен изцяло от законово основание; когато акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган. Иначе казано - административния акт е нищожен поради противоречие с материалния закон тогава, когато разпоредените правни последици са противоположни или съществено различаващи се от предвидените в правната норма така, че се явяват нетърпими от гледна точка на правния ред. Само при описаните случаи порокът материална незаконосъобразност води до нищожност на административния акт, а във всички останали до неговата унищожаемост. Посочените от оспорващата страна пороци, изразяващи се в липса на съгласие на министъра на строителството и селищното устройство биха били нарушение, свързано с евентуална незаконосъобразност на оспорената заповед, която не е предмет на изследване в настоящото производство, но не биха довели до нищожност на акта.

Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило и само, ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт, посоченият порок води до нищожност.

По изложените съображения и при извършената служебна проверка по см. на чл.168 ал.1 АПК, съдът обосновава окончателен правен извод за действителност на оспорената Заповед № РД-50-09-47/22.01.1986г., издадена от Главния архитект на С.. Жалбата е изцяло недоказана на въведените в нея правни основания, поради което подлежи на отхвърляне.

Предвид изхода на делото и на основание чл.143, ал.3 от АПК, оспорващата следва да бъде осъдена да заплатят на ответника сторените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определена съгласно чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, своевременно поискана и доказана.

Така мотивиран, Административен съд София-град, II-ро отделение, 28-ми състав:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Ц. О. К., против Заповед № РД-50-09-47/22.01.1986г., издадена от Главния архитект на С..

ОСЪЖДА Ц. О. К. да заплати на Столична община сумата от 100лв. разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от връчване на съобщението за изготвянето му

Препис от решението да се връчи на страните на основание чл.138 от АПК.

СЪДИЯ: